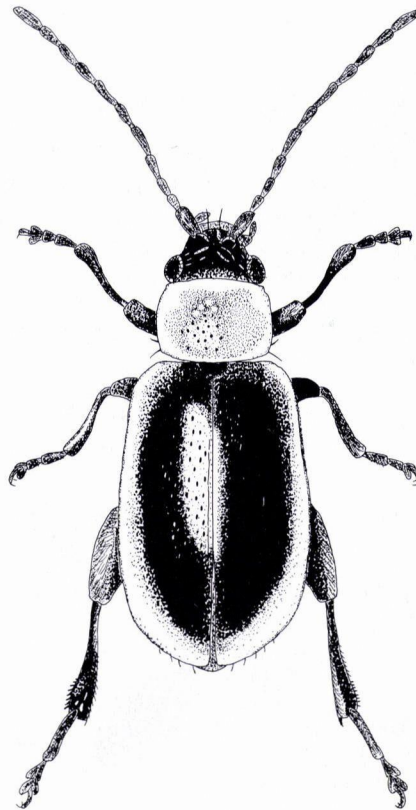

verleden heeft men zich reeds met plantenharen bezig gehouden. Daarvan beschrijft de auteur een korte geschiedenis. Dat het historische overzicht beslist niet verouderd is blijkt uit de veldbiologische indeling van haren die uit 1866 stamt.

"Plantenharen" bevat 64 bladzijden met meer dan 50 microscoop-foto's (zwart-wit). Het is verkrijgbaar bij iedere goede boekhandel voor f 23,50 (ISBN 90 5011 062 2) of maak dit bedrag + f 4,50 verzendkosten over op giro 13028 t.n.v. KNNV-Uitgeverij te Eindhoven o.v.v. "Plantenharen".

EEN BIJZONDERE VOEDSELPLANT VOOR EEN BIJZONDERE BLADKEVER

In het voorjaar van 1990 werd tijdens een inventarisatie van bladkevers te Eys een bijzondere waarneming gedaan. Het betrof de Geelgerande aardvlo, *Longitarsus dorsalis*. Deze soort is zeldzaam in Nederland en slechts bekend van enkele waarnemingen uit de provincies Zuid-Holland, Zeeland en Limburg. In de Duitse Rode Lijst van bedreigde plant- en diersoort

De Geelgerande aardvlo, *Longitarsus dorsalis*. Lichaamslengte 2,3 mm.

ten wordt *Longitarsus dorsalis* in de op één na hoogste categorie, namelijk van de met uitsterven bedreigde soorten vermeld (bij de hoogste categorie worden de uitgestorven soorten vermeld). *Longitarsus dorsalis* is een warmteminnende soort en voedt zich met kruiskruiden, vooral met Viltig kruiskruid (*Senecio erucifolius*).

Te Eys werd de Geelgerande aardvlo op 18 maart in aantal waargenomen langs de spoorlijn ter hoogte van de "Eyserhalte". De plant waar de dieren op werden gevonden was niet het Viltig kruiskruid, maar Bezemkruiskruid (*Senecio inaequidens*), een niet zo lang geleden ingeburgerde plant die oorspronkelijk uit Zuid-Afrika afkomstig is.

Kennelijk vindt *Longitarsus dorsalis* op het spoortaalud een geschikte warme leefomgeving en in het Bezemkruiskruid een geschikte "nieuwe" voedselplant. Gezien de sterke uitbreiding van het Bezemkruiskruid in Nederland langs spoorlijnen bestaat de mogelijkheid dat ook *Longitarsus dorsalis* zich hier langs zal verbreiden.

RON BEENEN,
Marsburg 13, 3437 GN Nieuwegein

BOEKBESPREKINGEN

KLEINE LANDSCHAPPEN IN LIMBURG

J. STEVENS (red.), 1991. 110 blz., geïll. Provinciaal Natuurcentrum Rekem.

"Kleine landschapselementen in Limburg" werd uitgegeven door het Provinciaal Natuurcentrum Rekem, Populierenlaan 30, 3621 Rekem (België). Het boekje omvat 110 pagina's, verdeeld over 17 hoofdstukjes.

Het rijk met kleurenfoto's voorziene, pocketformaat grote boekje is voor een breed publiek geschreven. Het geeft een overzicht van 17 kleine landschapselementen, waaronder hagen, holle wegen, poelen, beken, ontsluitingen e.d. die in Belgisch Limburg te vinden zijn en waarvan telkens de biologische waarden in evenzovele hoofdstukjes summier worden aangeduid met de bedoeling de streekbewoner te attenderen op de noodzaak tot behoud en herstel van deze voor het landschap zo karakteristieke elementen.

Ofschoon het boekje voor Belgische Limburgers geschreven is, komen de betreffende kleine landschapselementen ook in Nederlands Limburg voor. Voor middelbare scholieren die een spreekbeurt moeten houden

of een scriptie moeten maken over dit onderwerp, is dit boekje "gefundenen Fressen". Het is gratis te verkrijgen, zo lang de voorraad strekt, op het bovengenoemd adres of na een telefoontje (vanuit Nederland: 09 32 11 71 44 44).

H. HILLEGERS

BOSGEMEENSCHAPPEN

Deel 5 van de serie Natuurbeheer in Nederland

S. VAN DER WERF, 1991. 375 blz., geïll. Pudoc, Wageningen.

Wie louter en alleen op de buitenkant van het boek afgaat, komt bedrogen uit. Titel, ondertitel, formaat en kleurenfoto's op de omslag suggereren een fantastisch geïllustreerd boekwerk met een tekst die, zoals uit de titel zou kunnen blijken, gewijd is aan relaties tussen planten en dieren in Nederlandse bossen. Een boek voor de open haard dus. Vergeet dat maar. Het blijkt een klassiek wetenschappelijk werk te zijn dat achtereenvolgens 33 bostypen op vegetatiekundige basis beschrijft en

karacteriseert. Elk type wordt volgens een zeer strakke indeling behandeld; na de vermelding van de wetenschappelijke naam die volgens de principes van de syntaxonomie is opgesteld, volgt eerst een overzicht van de over deze bosgemeenschap gepubliceerde wetenschappelijke gegevens, die in de meeste gevallen al meer dan een halve pagina in beslag neemt. Vervolgens komt het voorkomen in Nederland en in het aangrenzende buitenland ter sprake, gevolgd door een standplaatsbeschrijving, het landschap waarin het bostype aangetroffen wordt en een beschrijving van structuur, proces, soortensamenstelling, onderverdeling en andere eigenschappen van het bepaalde bostype. De eerste en laatste hoofdstukken zijn van min of meer algemene aard. De appendix geeft nog eens enkele schema's en een determinatietabel. Het boek sluit af met een uitgebreide literatuurlijst en een register.

Een klassiek wetenschappelijk werk dat in feite maar door weinig deskundigen ter hand genomen zal worden, maar dat voor deze categorie mensen een onmisbaar handboek zal zijn.

H. HILLEGERS